

Sygnatura akt VIII C 781/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 750,96 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 422,66 zł (czteryście dwadzieścia dwa złote sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w części;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od
 - powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. kwotę 38,22zł (trzydzieści osiem złotych dwadzieścia dwa grosze);
 - pozwanego (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W. kwotę 36,73zł (trzydzieści sześć złotych siedemdziesiąt trzy grosze)tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 781/21

UZASADNIENIE

W dniu 20 sierpnia 2021 roku powód (...) Sp. z o.o. w Z., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. powództwo o zapłatę kwoty 1.529,23 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w ramach prowadzonej działalności powód, będący autoryzowanym serwisem naprawczym marki R. i D., dokonał naprawy pojazdu marki D. L. o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego. Z tytułu przeprowadzonej naprawy powód wystawił fakturę, w zakresie której pozwany uznał wszystkie wymienione w niej czynności, obniżył jednak stawkę za rbg, zakwestionował współczynnik odchylenia dla

materiałów lakierniczych na poziomie 121% oraz koszty obsługi szkody oraz mycia pojazdu, utylizacji i dezynfekcji, co jest sprzeczne z rekomendacją Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...).

(pozew k. 3-7)

W dniu 24 września 2021 roku strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła odpowiedź na pozew, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że wystawiona przez powoda faktura za naprawę została zweryfikowana w zakresie stawki za rbg. Ponadto pozwany nie uznał kosztów mycia i sprzątnięcia pojazdu, jako pozycji objętej kosztami ogólnymi, kosztów przyjęcia i obsługi szkody oraz utylizacji materiałów, jako niezwiązanych z technologią naprawy, a także kosztów jazdy próbnej. W ocenie pozwanego wymienione koszty winny zostać uwzględnione w wartości stawki za rbg. Pozwany zakwestionował również zasadność stosowania odchylenia 121% na materiałach lakierniczych.

(odpowiedź na pozew k. 66-69)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest autoryzowanym serwisem naprawczym samochodów marki R. i D..

(okoliczności bezsporne)

W ramach prowadzonej działalności powód podjął się naprawy samochodu marki D. L. o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 18 lipca 2020 roku.

Szkoda była likwidowana w ramach zawartej umowy ubezpieczenia AC z pozwanym ubezpieczycielem.

(zlecenie naprawy k. 17)

W dniu 21 lipca 2020 maja 2021 roku powód nabył od poszkodowanego wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu naprawy pojazdu.

(umowa przelewu wierzytelności k. 20)

W związku z wykonaną naprawą powód wystawił w dniu 8 października 2020 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.640,16 zł. z terminem płatności na dzień 22 października 2020 roku.

(faktura VAT k. 16)

Pozwany zweryfikował fakturę w zakresie stawki za rbg, ponadto nie zastosował współczynnika odchylenia dla materiałów lakierniczych na poziomie 121% oraz zakwestionował koszty związane z obsługą szkody, utylizacją części oraz myciem pojazdu i jazdą próbną.

(okoliczność bezsporna)

Pozwany łącznie wypłacił powodowi z tytułu likwidowanej szkody kwotę 2.165,89 zł brutto.

(potwierdzenie przelewu k. 28-29)

W wiadomości email z dnia 27 października 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty brakującej kwoty 1.474,27 zł tytułem brakującej części wynagrodzenia z tytułu wykonania naprawy blacharsko-lakierniczej pojazdu marki D..

(wydruk wiadomości email k 14)

Stawka za roboczogodzinę obowiązująca w powodowym warsztacie była stawką rynkową funkcjonującą na rynku lokalnym w autoryzowanych serwisach innych marek. Ustalona przez powoda w kalkulacji i fakturze koszty naprawy uszkodzeń pojazdu marki D. L. nr rej. (...) były celowe i ekonomicznie uzasadnione, za wyjątkiem kosztów związanych z myciem pojazdu, utylizacji materiałów oraz obsługą szkody. Zastosowane przez powoda współczynnika odchylenia na materiały lakiernicze w wysokości 121% również było uzasadnione. Lakier samochodu nie był lakierem ponadstandardowym ani nietypowym.

(pisemna opinia biegłego k. 106-119).

Koszty mycia pojazdu i jego sprzątnięcia, utylizacji materiałów oraz przyjęcia i obsługi szkody wynosiły łącznie kwotę 750,30 zł brutto .

(kalkulacja naprawy k. 26)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki D. L.. W dacie szkody właściciela pojazdu łączyła z pozwanym umowa dobrowolnego ubezpieczenia AC. Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, a konkretnie wartość stawki za rbg z tytułu prac blacharsko-lakierniczych, zasadność zastosowania odchylenia na materiałach lakierniczych oraz naliczenia kosztów z tytułu obsługi szkody, mycia i sprzątnięcia pojazdu, utylizacji materiałów oraz jazdy próbnej.

Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że zawierając umowę ubezpieczenia poszkodowana zdecydowała się na wariant serwisowy. Od tak wybranego zakresu ubezpieczenia poszkodowany uiszczył należną składkę, przy czym nie budzi wątpliwości, że wybrany wariant ubezpieczenia miał wpływ na wysokość składki i determinował sposób likwidacji szkody. Odnośnie spornej stawki za rbg postanowienia OWU dla szkody częściowej i wariantu serwisowego przewidywały, że odszkodowanie zostanie ustalone w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że powód naprawił przedmiotowy pojazd, z tytułu czego wystawił fakturę VAT. W fakturze tej uwzględniono stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto. Jeśli w ocenie pozwanego stawka ta nie miała rynkowego charakteru i była zawyżona, to winien on to wykazać. Obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest bowiem udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaoferowanych przez powoda jest zawyżona, a przyjęta stawka za rbg w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty naprawy nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze naprawienie uszkodzonego samochodu. W przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie, naprawa odbywa się w (...), a roszczenie dotyczy refundacji poniesionych kosztów naprawy, powinnością powoda jest udowodnienie, iż rzeczywiście poniósł koszty w określonej wysokości. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest

konieczne zasięgnięcie opinii biegłego w tej kwestii. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. – ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy został dopuszczony dowód z opinii biegłego sądowego, która dobitnie wykazała, że stosowana przez powoda stawka za rbg spełnia warunek „średniej ceny usług stosowanej przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działających na terenie miejsca naprawy pojazdu” określony w § 26 ust. 3 pkt 2 OWU AC. Opinia biegłego stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie, nie była ona również kwestionowana w zakresie ustalonej stawki za rbg przez strony procesu. W konsekwencji całkowicie chybiona jest argumentacja pozwanego przytoczona w treści odpowiedzi na pozew, jakoby powód ustalił koszt robocizny w oparciu o stawki, których zastosowanie jest niezgodne z postanowieniami OWU. Znamienne jest, że pozwany kwestionując stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto i wywodząc, iż nie ma ona umownego charakteru, nie dostarcza jakichkolwiek dowodów na poparcie własnych twierdzeń. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że powód składając zlecenie naprawy pojazdu, kosztorys, z którego wynika jakie konkretnie czynności naprawcze i dodatkowe zostały podjęte, ile roboczogodzin zajęły oraz jaka była ich wartość, wreszcie przedkładając fakturę opiewającą na kwotę zgodną z kwotą oznaczoną w kosztorysie naprawy, wykazał, że w związku ze zleconą naprawą wykonał wszystkie te czynności oraz ich koszt. W konsekwencji Sąd uznał, że pozwany nie zdołał wykazać, że powód dokonał naprawy pojazdu stosując stawki za rbg wykraczające poza poziom stawek umownych.

Podobne stanowisko należy zająć co do zastosowania współczynnika odchylenia na materiałach lakierniczych na poziomie 121% oraz co do wykonania jazdy próbnej i konieczności przeprowadzenia dezynfekcji pojazdu. Wbrew twierdzeniom pozwanego koszty te również były uzasadnione co wynika wprost z treści opinii.

W ocenie Sądu brak natomiast było podstaw do uwzględnienia w kosztorysie kosztów obsługi szkody, utylizacji materiałów oraz mycia i sprzątnięcia pojazdu. W tej części Sąd w pełni podziela pogląd biegłego, że koszty te mieszczą się w kosztach prowadzenia działalności oraz są zawarte w wysokiej, lecz zasadnej stawce serwisowej 200 zł netto za rbg. Jednocześnie, w świetle postanowień OWU AC, nie budzi wątpliwości, że koszty, o których mowa nie były objęte ubezpieczeniem AC, które to ubezpieczenie, w przeciwieństwie do ubezpieczenia OC, nie przewiduje reguły pełnego odszkodowania i uzależnia sposób likwidacji szkody od wybranego wariantu ubezpieczenia i postanowień OWU.

Wobec powyższego uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki D. L. powinny wynosić kwotę 2.889,86 zł. (3.640,16 zł – 750,30 zł) brutto. Pozwany na etapie likwidacji szkody wypłacił powodowi kwoty 1.639,97 zł i 525,92 zł. Mając powyższe na uwadze do dopłaty pozostaje kwota 723,97 zł. Dodatkowo powód żądał skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia 21 czerwca 2021 roku liczonych od kwoty 1.474,27 zł. Przyjmując ten sam okres naliczania odsetek, ale od pozostałej kwoty do zapłaty tj. 723,97 zł, odsetki wynoszą 26,99 zł.

Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W omawianej sprawie powód określił termin płatności w wystawionej fakturze VAT (21 października 2020 roku), dlatego też był uprawniony żądać odsetek od należnego mu świadczenia począwszy od dnia następnego.

Wobec powyższego od dnia 22 października roszczenie było wymagalne.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 750,96 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty (zgodnie z żądaniem), oddalając powództwo w pozostałej części.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 422,66 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść (powód przegrał spór w 51%). Powód łącznie poniósł koszty w wysokości 1.817 zł (opłata sądowa 200 zł, wynagrodzenie pełn. 917 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego 700 zł. Pozwany poniósł tylko koszt w postaci wynagrodzenia pełn. z wyboru – tj. 917 zł. Uwzględniając stopień przegranej pozwanego – 49%, powinien on ponieść koszty w wysokości 1.339,66 zł, a poniósł je tylko w zakresie 917 zł. Różnica została zasądzona od pozwanego na rzecz powoda.

W związku z tym, iż w sprawie nie zostały uiszczone koszty sądowe poniesione tymczasowo przez poniesione, należało pobrać je od stron z uwzględnieniem stopnia przegranej. Koszty te wynosiły 74,95 zł. Wobec powyższego Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 36,73 zł zaś od powoda 38,22 zł.